Kolm linna-isandat aga, kes päew ja öö tubliste oma pettuse kallal waewa oliwad näinud, pidiwad ja läksiwad ka muidugi käratsedes ja kiratsedes auusa abielu-paari majast minema, sest nad oliwad nüüd selle wanalise hobuse eest kolme kordse hinna maksnud, Jumala muidu tööd teinud ja pääle seda oliwad nende silmad häbi täis, et enestele auusamal kombel leiba ei mõistnud teenida, ega ka kodus mitte kui õnnelikud abielurahwas ei elanud, waid kui hädaelulased, kes igapäew taklewad ja kisklewat!

Tulewikus laseb perenaine Maret, hobuste müümist oma mõistliku ja koolitatud poja läbi ära toemetada, kellel enam asja oli, illma ja inimest tundma õppida, kui endisel ajal tema nõukal, tublil ja auusal isal. —

Kae, armas lugeja, kus alles hää abikaasa ja kuidas see naene mehe meel oli, oleks kõik nõnda wiisi olnud, siis ei soowiks meie kellegile ükskina oma elupäewi ära elada, kes wähagi õnnest osa saada tahawad.

Laul, õigest noorest mehest.

Kui noore mehe elu öitse-ajal
Arm palawalt ta rinda paisutab,
Kui noore neiu kuldse keele kajal
Peig kuuleb, et t'al armu awaldab,
Kui õnnelik, et armus aim'dud „saajal" *)
Ta oma höllma neidu kaisutab:
Siis ööpik töistest lindest laulab kenam:
„See aeg saab otsa, ega tule enam."

Ja kui ka tormid peaks töttma ette
Elusügisel ta önneteele,
Kui ka neiu teda paljalt pette, **)
Ja wale orjaks andis oma keele,
Kui wiletsus t'ad uputaks silmwette,
Siiski armu öitse-aeg jääks meele;
Nagu löpeb öitse-aeg, mis oli kenam,
Nii ka sügise, ega tule enam.

---

*) „saajal" = pulmal.
**) „pette" = pettis.

PÃ¤Â¤rnu Eesti-rahva Kalender 1881, lk. 30